

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 156018 16 Rev
Banjaluka: 15.6.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, te Senada Tice i Tanje Bundalo, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Grad B., zastupanog po Pravobranilaštvu Republike Srpske, sjedište u B., Ulica ..., protiv tuženih V.M. iz B., Ulica ..., zastupanog po punomoćniku J.Č., advokatu iz B., Ulica ..., T.K. rođene P. iz Z., Ulica ..., RH, zastupane po punomoćniku M.F., advokatu iz B., Ulica ... i A.P. iz N.Y., , SAD, zastupanog po punomoćniku M.M., advokatu iz B., Ulica ..., uz učešće umješača na strani tuženih u osobi d.o.o. BL S. B., zastupanog po punomoćniku D.S., advokatu iz B., Ulica ..., radi ništavosti testamenta, vrijednost predmeta spora 35.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja i tužene T.K. izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 156018 15 Gž od 15.6.2016. godine, na sjednici održanoj 15.6.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužitelja se djelimično usvaja i presuda Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 156018 15 Gž od 15.6.2016. godine preinčava u dijelu kojim je usvojena žalba tuženog V.M. i umješača d.o.o. BL S. B., tako što se ove žalbe odbijaju i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 156018 12 P od 17.11.2014. godine potvrđuje u dijelu kojim je utvrđeno da je ništav testament koji je sačinila 19.4.1965. godine pokojna D.M. rođena L., a koji je proglašen na ročištu održanom 13.4.2005. godine u ostavinskom postupku pred Osnovnim sudom u Banjaluci u predmetu broj: O-270/05, što je tuženi V.M. dužan priznati i trpjeti da se na osnovu ove presude izvrši brisanje upisa kojim je uknjiženo njegovo pravo korišćenja nekretnina označenih kao k.č. broj: 1122/1 i 1122/5, upisanih u zk.ul. broj: 14220 k.o. B., te se tuženi V.M. obavezuje da tužitelju na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 4.875,00 KM u roku od 30 dana od dana dostavlja prepisa presude.

Revizija tužitelja se u preostalom dijelu odbija.

Revizija tužene T.K. se odbacuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 156018 12 P od 17.11.2014. godine, utvrđeno je da je ništav testament koji je sačinila sada pokojna D.M. rođena L. dana 19.4.1965. godine, a koji je proglašen na ročištu održanom 13.4.2005. godine u ostavinskom postupku pred Osnovnim sudom u Banjaluci u predmetu broj: O-270/05, što je tuženi

V.M. dužan priznati i trpjeti da se na osnovu ove presude izvrši brisanje upisa kojim je uknjiženo njegovo pravo korišćenja nekretnina označenih kao k.č. broj: 1122/1 i 1122/5, upisanih u zk.ul. broj: 14220 k.o. B., dok je u dijelu kojim je traženo utvrđenje da je ništavo rješenje o nasljeđivanju broj: O- 270/05 od 13.4.2005. godine, tužbeni zahtjev odbijen.

Obavezan je tuženi V.M. da tužitelju na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 4.875,00 KM u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, dok je zahtjev tuženih Teodore Kalodere i A.P. za naknadu troškova postupka odbijen.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 156018 15 Gž od 15.6.2016. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu.

Žalbe tuženih V.M. i umješača na strani tuženih d.o.o. BL S. B. su usvojene i prvostepena presuda preinačena u usvajajućem dijelu, tako što je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništavosti testamenta i brisanje upisa prava korišćenja na k.č. broj: 1122/1 i 1122/5, upisanih u zk.ul. broj: 14220 k.o. B. u korist tuženog V.M., a tužitelj obavezan da tuženom V.M. na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 8.043,75 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Žalba tužene T.K. je odbijena i prvostepena presuda potvrđena u odbijajućem dijelu.

Odbijen je zahtjev tužene T.K. za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 1.125,00 KM.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužena T.K. revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači tako što će dozvoliti ponavljanje ostavinskog postupka okončanog rješenjem o nasljeđivanju broj: O- 270/05 od 13.4.2005. godine, utvrditi ništavost testamenta koji je sačinila sada pokojna D.M. rođena L. dana 19.4.1965. godine i utvrditi da se revident proglašava za zakonsku nasljednicu na zaostavštini ostaviteljice koju čine nekretnine označene kao k.č. broj: 1122/1 i 1122/5, upisane u zk.ul. broj: 14220 k.o. B., sa nasljednim dijelom koji joj po zakonu pripada ili da pobijanu odluku ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru tuženi V.M. (u daljem tekstu: prvotuženi) predlaže da se revizija odbije.

Tužena T.K. (u daljem tekstu: drugotužena) se izjasnila na dati odgovor na reviziju.

Revizija tužitelja je djelimično osnovana.

Revizija drugotužene nije dozvoljena.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je ništav testament koji je sačinila sada pokojna D.M. rođena L. dana 19.4.1965. godine, a koji je proglašen na ročištu održanom 13.4.2005. godine u ostavinskom postupku pred Osnovnim sudom u Banjaluci u predmetu broj: O-270/05, da

tuženi V.M. prizna i trpi da se na osnovu ove presude izvrši brisanje upisa kojim je uknjiženo njegovo pravo korišćenja nekretnina označenih kao k.č. broj: 1122/1 i 1122/5, upisani u zk.ul. broj: 14220 k.o. B. i da je ništavo rješenje o nasljeđivanju broj: O- 270/05 od 13.4.2005. godine.

U bitnome se utvrđenje prvostepenog suda sastoji u sljedećem:

da je u ostavinskom predmetu broj: O-270/05 na ročištu održanom 13.4.2005. godine, proglašen svojeručni testament ostaviteljice D.M. rođene L. sačinjen 19.4.1965. godine; da je na ročištu sudija konstatovao da se radi o testamentu pisanom rukom, na bijelom papiru formata A 4 i da je potpisan od strane testatora, da počinje riječima „ Ja D.M., rođena L. iz B.L.“, a završava riječima „sa današnjim danom 19. april 1965 g. testament svojeručno potpisujem“; da je nakon proglašenja testamenta prvotuženi (kao testamentarni nasljednik) dao nasljednu izjavu kojom se izjasnio da priznaje testament i da se prihvata nasljeđa koje mu je testamentom ostavljeno; da je ostavinski sud na istom zapisniku donio rješenje kojim se proglašava dovršenim ostavinski postupak, da se za testamentarnog nasljednika sa 1/1 dijela proglašava prvotuženi, koji se, potom, odrekao prava na žalbu te je sud konstatovao da je rješenje o nasljeđivanju postalo pravosnažno danom donošenja; da je dan nakon toga (14.4.2005. godine) utvrđeno da je iza ostaviteljice D.M. rođene L. pravosnažno okončan ostavinski postupak donošenjem rješenja o nasljeđivanju pod brojem O-179/81 od 3.4.1981. godine, i da su zakonskim nasljednicima sa dijelovima od po 1/3, na zaostavštini koju su sačinjavala novčana sredstva, proglašeni S.P. (sestra), B.L. (brat) i A.P. (nećak-u daljem tekstu: trećetuženi); da je prvostepeni sud pod brojem O-270/05 donio 15.4.2005. godine rješenje o obustavi ostavinskog postupka, koje rješenje je po žalbi prvotuženog ukinuto od strane drugostepenog suda rješenjem broj: GŽ-735/05 od 6.10.2006. godine; da je nakon toga prvostepeni sud donio rješenje broj: O-270/05 od 13.4.2005. godine kojim je za testamentarnog nasljednika na nekretninama označenim kao k.č. broj: 1122/1 „vočnjak Č.“ površine 8353 m2 i k.č. broj: 1122/5 „put neplodno“ površine 3070 m2, obe upisane u zkul. broj: 3965 k.o. B. (sada zk.ul. broj: 14220), proglasio prvotuženog sa dijelom 1/1; da je temeljem rješenja o nasljeđivanju izvršen upis prvotuženog u „C“ listu zk.ul. broj: 14220 k.o. B. kao nosioca prava korišćenja, dok je u „B“ listu ostao upis društvene svojine sa 1/1 dijela;

da je na osnovu akta prvostepenog suda broj: 071 0 Su 12 001403 od 20.9.2012. godine i službene zabilješke sudije Ljiljane Slijepčević od 5.9.2012. godine, utvrđeno da je testament ostaviteljice D.M. rođene L. sačinjen 19.4.1965. godine, „nestao“ iz predmetnog ostavinskog spisa;

da je u tački 1. dispozitiva rješenja Republičke uprave za ... B. broj: 11-476-270/07 od 5.12.2007. godine, utvrđeno „da je sa 1.12.2006. godine po sili zakona prestalo državno vlasništvo na k.č. broj: 1122/1 površine 8353 m2 upisane u zk.ul. broj: 14220 k.o. B. kao društvena svojina sa 1/1 dijela, a što se po katastarskom operatu odnosi na dio k.č. broj: 2073 upisane u pl. broj: 1506 k.o. B. 8, posjednik Dječiji dom R.V. sa 1/1 dijela“ i naloženo Zemljišno knjižnom odjeljenju prvostepenog suda da upiše prvotuženog kao vlasnika sa 1/1 dijela, dok je odbijen zahtjev prvotuženog za utvrđenje vlasništva nad k.č. broj: 1122/5 „put neplodno“ površine 3070 m2 (tačka 2. dispozitiva); da je u tački 3. dispozitiva rješenja utvrđeno da će se promjena stanja u zemljišno knjižnoj i katastarskoj evidenciji, u korist prvotuženog, izvršiti „nakon što stranka dostavi dokaz da je uplaćen revalorizovani iznos naknade“; da je u tački 4. dispozitiva rješenja određeno da je prvotuženi, kao testamentarni nasljednik, dužan platiti revalorizovani iznos isplaćene naknade po sporazumu o naknadi po osnovu rješenja o preuzimanju zemljišta (sporazum broj: 463-09-69/72 od 9.3.1972. godine na iznos naknade od 178.244,10 dinara, i to D.M. i D.K. u iznosu od po

89.122,05 dinara); da je u obrazloženju navedenog rješenja ukazano da je sudski vještak ekonomske struke R.B. utvrdio da iznos revalorizovane naknade isplaćene D.M., predstavlja iznos od 100.123,93 KM;

da je prvotuzeni ugovorom o kupoprodaji koji je ovjeren kod prvostepenog suda 26.2.2008. godine pod brojem Ov-2993/8, prodao umješaču nekretninu označenu kao k.č. broj: 1122/1 površine 8353 m2 za kupoprodajnu cijenu od 1.850.000,00 KM i da je umješač u javnim knjigama nekretnina upisan kao vlasnik sa 1/1 dijela;

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 2, 7. i 67. Zakona o nasljeđivanju („Službeni list SFRJ“, broj: 19/60 i 42/65-u daljem tekstu: ZON), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Prvostepeni sud je odbio prigovor nedostatka aktivne legitimacije nalazeći da tužitelj u smislu odredbe člana 54. stav 2. ZPP ima pravni interes da traži ništavost testamenta, jer je spornu k.č. broj: 1122/1 rješenjem broj: 463-09-69/72 od 7.2.1972. godine dodijelio Stambenom preduzeću B. na korišćenje radi izgradnje Dječijeg doma R.V..

Prvostepeni sud je odbio prigovor nedostatka pasivne legitimacije drugotuzene i trećetuzenog, pozivajući se na rješenje o nasljeđivanju broj: O-179/81 od 3.4.1981. godine kojim su oni utvrđeni zakonskim nasljednicima umrle D.M. na pokretnim stvarima (novcu).

Prvostepeni sud je odbio prigovor zastare koji je istakao prvotuzeni, navodeći da do podnošenja tužbe kojom je pokrenut ovaj postupak nije protekao objektivni rok od 10 godina iz člana 66. stav 1. ZON, budući da je testament proglašen 13.4.2005. godine, a tužba podnesena 7.11.2012. godine, ali ni subjektivni rok od godinu dana jer je tužitelj za razloge ništavosti saznao 24.9.2012. godine kada ga je prvostepeni sud obavjestio o „hronologiji radnji i pravnih dešavanja u ostavinskom spisu O-270/05“.

Prvostepeni sud cijeni da se pitanje ništavosti testamenta ne može cijeliti po odredbama Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO), jer nije sporan obligacioni odnos već testament.

Prvostepeni sud nalazi utvrđenim da su parcele k.č. broj: 1122/1 i 1122/5 u vrijeme sačinjavanja spornog testamenta (19.4.1965. godine) bile u društvenom vlasništvu, obzirom da su nacionalizovane rješenjem NO Opštine B. broj: 3199/1 od 24.10.1959. godine, dok je testator D.M. imala samo upisano pravo korišćenja, dakle da nije mogla slobodno raspolagati ovim nekretninama jer nisu bile u njenom vlasništvu. Slijedom toga, prvostepeni sud izvodi zaključak da je njeno raspolaganje spornim testamenom bilo protivno odredbama člana 2. i 7. ZON, pa kao takvo nije punovažno (član 67. ZON), odnosno da je testament ništav.

Tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži utvrđenje da je ništavo rješenje o nasljeđivanju broj: O- 270/05 od 13.4.2005. godine, prvostepeni sud je odbio smatrajući da se u parnici ne može tražiti

utvrđenje ništavosti pravosnažne sudske odluke, već samo ništavost nekog prava ili pravnog odnosa.

Po ocjeni drugostepenog suda, pogrešno je odlučeno o prigovoru aktivne legitimacije jer pravo traženja utvrđenja ništavosti testamenta pripada samo zakonskim nasljednicima, odnosno licima kojima bi pripala neka korist iz nasljednopravnog osnova, a što ovdje, kada je tužitelj u pitanju, nije slučaj, pa smatra da tužitelj nema pravni interes za vođenje parnice.

Takođe nalazi da drugotužena i trećetuženi nisu pasivno legitimisani u ovom sporu, jer nisu u materijalnopravnom odnosu sa tužiteljem.

Drugostepni sud cijeni da je pogrešan stav prvostepenog suda o ništavosti testamenta samo zato što testator nije bio upisan vlasnik imovine iz testamenta, jer nalazi da su sporne nekretnine „u vrijeme raspolaganja bile njena imovina“.

U odnosu na odbijajući dio odluke o tužbenom zahtjevu, drugostepni sud je odbio žalbu tužitelja i drugotužene i prihvatio razloge koje je za tu odluku dao prvostepeni sud.

Drugostepena odluka je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava, iz kog razloga se revizija tužitelja ukazuje djelimično osnovanom.

Pravilan je stav suda da se na sporni odnos ne može primjeniti odredba člana 103. ZOO, koja se primjenjuje na ugovorni odnos, jer je testament jednostrani pravni posao za slučaj smrti, čija se valjanost cijeni prema odredbama Zakona o nasljeđivanju.

Iz izvedenih dokaza nespornim se ukazuje da su k.č. broj 1122/1 i k.č. broj: 1122/5 nacionalizovane rješenjem NO Opštine B. broj: 3199/1 od 24.10.1959. godine i upisane kao društvena svojina sa 1/1 dijela, a da je na ime ranijeg vlasnika D.M. upisano privremeno pravo korišćenja do predaje u posjed.

Odredbom člana 19. Opšteg zakona o narodnim odborima („Službeni list FNRJ“, broj: 49/49), propisano je da mjesni, odnosno gradski odbor ima pravo upravljanja zgradama i zemljištem u državnoj svojini na svom području, a isto je propisano i odredbom člana 5. kasnijeg Opšteg zakona o narodnim odborima (Službeni list FNRJ“, broj: 22/52) po kom narodni odbor opštine i grada vrši pravo upravljanja zemljištem i zgradama koje su u opštenarodnoj imovini, ukoliko to pravo ne pripada drugim državnim organima, ustanovama ili zajednicama. Odredbom člana 7. Ustavnog zakona o osnovama društvenog i političkog uređenja FNRJ i saveznim organima vlasti („Službeni list FNRJ“, broj: 3/53), bilo je takođe propisano da na zemljištima i nepokretnostima u društvenoj svojini, upravlja opština na čijem se području nalaze.

Prema stanovištu sudske prakse, koja je po tom pitanju jedinstvena, ukoliko na nepokretnostima nije bio upisan organ upravljanja (kao što je to u konkretnom slučaju), niti je upisano pravo u korist države, kao organ upravljanja takve nepokretnosti u društvenoj svojini, smatrala se opština na čijoj teritoriji se nepokretnost nalazi.

Da je to tako, potvrđuje i činjenica da je SO-e Banjaluka 7.2.1972. godine donijela rješenje broj: 463-09-69/72, kojim je k.č. broj: 1122/1 data na korišćenje Stambenom preduzeću B. radi

izgradnje Dječijeg doma R.V. (parcela nije privedena namjeni jer na istoj nije izgrađen dječiji dom), a ranijem vlasniku D.M. priznata je i isplaćena naknada za nacionalizovano zemljište u iznosu od 89.122,05 dinara, po sporazumu broj: 463-09-69/72 od 9.3.1972. godine.

Po ocjeni ovog suda, imajući u vidu napred navedene i utvrđene činjenice, tužitelj ima pravni interes i aktivnu legitimaciju da pobija zakonitost testamenta zavještaoca D.M..

Članom 1. stav 2. Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta („Službeni list FNRJ“, broj: 52/58-u daljem tekstu: Zakon o nacionalizaciji), propisano je da se u gradovima i naseljima gradskog karaktera nacionalizuju i postaju društvena svojina i građevinska zemljišta, a članom 38. da građevinsko neizgrađeno zemljište koje je nacionalizovano ostaje u posjedu ranijeg sopstvenika, sve dok ga on na osnovu rješenja opštinskog narodnog odbora ne preda u posjed opštini ili drugom licu radi izgradnje zgrade ili drugog objekta ili radi izvođenja drugih radova. Prema odredbi člana 39. stav 1. raniji sopstvenik ima pravo to zemljište, sve dok je u njegovom posjedu besplatno koristiti ili za to vrijeme dati drugom na korišćenje uz ili bez naknade.

Komisija za tumačenje zakona Savezne narodne skupštine je 9.6.1959. godine dala obavezno tumačenje člana 39. stav 1. Zakona o nacionalizaciji (objavljeno u „Službenom listu FNRJ, broj: 24/59). Prema datom tumačenju ovu odredbu treba tako shvatiti da „raniji sopstvenik može pravo korišćenja trajno prenijeti na drugoga, uz naknadu ili bez naknade“, a u „ovom posljednjem slučaju, prava i obaveze ... koje je imao raniji sopstvenik... prelaze na lice na koje je prenio pravo korišćenja na tom zemljištu, ako je ovaj prenos zabilježen u zemljišnim knjigama“.

Kod prenosa prava prava korišćenja gradskog građevinskog zemljišta, bilo uz naknadu ili bez naknade, prema obaveznom tumačenju kao konstitutivni elemenat zasnivanja u korist lica na koga je to pravo preneseno, jeste upis u zemljišne knjige. Upis prava korišćenja na prvotuženog ostvaren je tek donošenjem osporenog rješenja o nasljeđivanju broj: O-270/05 od 13.4.2005. godine.

Nosilac prava privremenog korišćenja nacionalizovanog građevinskog zemljišta je s tim pravom slobodno raspolagao sve do 15.2.1968. godine, kada je na snagu stupio Zakon o određivanju građevinskog zemljišta u gradovima i naseljima gradskog karaktera („Službeni list SFRJ“, broj: 5/68). Od 15.2.1968. godine, pravo privremenog korišćenja je ograničeno saglasno članu 5. stav 1. Zakona tako što se to pravo sada može **prenijeti** samo na taksativno određeni krug lica (bračnog druga, potomke, usvojenike, roditelje i usvojioce), a po stavu 3. to pravo mogu **naslijediti** zakonski nasljednici ranijeg vlasnika, kao i zakonski nasljednici bračnog druga, potomaka, usvojenika, roditelja i usvojioaca, na koje je raniji vlasnik prenio ta prava.

U momentu smrti zavještaoca D.M. (24.3.1980. godine), kada se otvara njeno nasljeđe po članu 126. Zakona o nasljeđivanju („Službeni list SRBiH“, broj: 7/80 i 15/80), na snazi je bio Zakon o građevinskom zemljištu u društvenoj svojini („Službeni list SRBiH“, broj: 13/74), koji je članom 10. stav 1. propisao da raniji vlasnik može svoje pravo korišćenja **prenijeti** samo na bračnog druga, potomke, usvojenike, roditelje i usvojioce, odnosno da ta prava mogu **naslijediti** zakonski nasljednici ranijeg vlasnika, kao i zakonski nasljednici bračnog druga, potomaka, usvojenika, roditelja i usvojioaca, na koje je raniji vlasnik prenio ta prava.

Navedeno ograničenje u pogledu prava prenošenja i nasljeđivanja prava korišćenja gradskog građevinskog zemljišta, propisano je i članom 23. stav 1. i 3. Zakona o građevinskom zemljištu Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 86/03), koji je bio na snazi u vrijeme proglašenja testameta i donošenja rješenja o nasljeđivanju (13.4.2005. godine).

Prvotuženi ne spada u krug neposrednih zakonskih nasljednika zavještaoca D.M. (srodnik je umrlog supruga zavještaoca), niti to pravo ima po predstavljanju, što je i konstatovano na ostavinskom zapisniku od 13.4.2005. godine pri proglašenju testameta.

Prema pozitivnim zakonskim propisima važećim na dan otvaranja nasljeđa, odnosno na dan proglašenja testameta, ništav je testament zavještaoca kojim pravo korišćenja k.č. broj 1122/1 i k.č. broj: 1122/5 ostavlja prvotuženom, jer je takvo raspolaganje protivno imperativnoj zakonskoj odredbi.

Pored navedenog, potrebno je cijeniti da je k.č. broj 1122/1 izuzeta iz posjeda zavještaoca 1972. godine (bez obzira što nije privedena namjeni) uz isplatu naknade, čime je faktički prestalo njeno pravo korišćenja te nekretnine.

Na pravilnost prvostepene odluke u usvajajućem dijelu, nema uticaja činjenica da je rješenjem Republičke uprave za ... B. broj: 11-476-270/07 od 5.12.2007. godine, prvotuženom priznato pravo vlasništva na k.č. broj: 1122/1. Eventualno preispitivanje zakonitosti takve odluke, stvar je upravnog postupka i nije u nadležnosti redovnih sudova u okviru parničnog postupka.

Ovaj sud kao pravilne prihvata razloge koji su dati u dijelu kojim je odbijen zahtjev tužitelja za utvrđenje da je ništavo rješenje o nasljeđivanju broj: O- 270/05 od 13.4.2005. godine, pa se revizije tužitelja u tom dijelu ukazuje neosnovanom.

Revizija tužene T.K. nije dozvoljena jer ona, kao tužena, nema pravni interes da pobija pravosnažnu odluku kojom je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev tužitelja. Ovo, bez obzira što je priznala tužbeni zahtjev kod činjenice da su, u suštini, revizionom odlukom prihvaćeni navodi koje je isticala u reviziji i kojima je tražila da se tužbeni zahtjev usvoji.

Temeljem odredbe člana 247. stav 2., 248. i 250. stav 1. u vezi sa odredbom člana 456. a) ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Biljana Tomić

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić